

Arrest

nr. 51 396 van 22 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat E. SCHOUTEN, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X en X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 15 januari 2009 en hebben zich vluchteling verklaard op 16 januari 2009.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 21 januari 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 14 juni 2010.

1.3. Op 29 juni 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 30 juni 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

Ten aanzien van X :

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Hazara te zijn van origine. U verklaarde dat uw werkelijke volledige naam M.(...) A.(...) M.(...) is. U bent afkomstig uit de stad Kabul en hebt tot aan uw vertrek in de wijk Qala i Jabar Khan gewoond. U baatte een winkel uit waar u auto-onderdelen verkocht. Begin 1383 (2004 volgens de Gregoriaanse kalender) sloot u zich aan bij de partij Wahdat van Mohaqeq. U voerde mee campagne voor de verkiezingen, hing posters op, ging naar bijeenkomsten e.d. U kreeg problemen met aanhangers van Khalili toen u posters wilde ophangen tijdens de campagne en ook nadien kreeg u nog problemen met hen op een religieuze feestdag. Zo werd u vier of vijf keer in elkaar geslagen door hen. Op een dag liep u van uw werk naar huis toen drie mannen op een motor kwamen aangereden. Ze wilden u ontvoeren en sleurden u op de motor. U slaagde er echter in te ontsnappen maar raakte hierbij lichtgewond. In het begin van 1387 (maart 2008 volgens de Gregoriaanse kalender) stapte u uit de partij omdat u beseftte dat de politici in Afghanistan verkeerd bezig waren. Tijdens de ramadan van 1387 (september 2008 volgens de Gregoriaanse kalender) werd uw achtjarige dochter ontvoerd en verkracht. U vermoedt dat de mensen van Khalili hierachter zitten. Haar lijk werd de volgende dag door uw burens teruggevonden in een waterput. U begroef haar en twee dagen later stapte u naar de politie. Deze zei echter dat ze u niet konden helpen daar u zelf de daders niet kon aanwijzen. Uw schoonvader vond dat het niet langer veilig was voor u en uw familie en maande u en uw echtgenote R.(...) (OV n° 6.376.150) aan naar het buitenland te vertrekken. U verkocht uw huis en uw winkel en vertrok met uw gehandicapte moeder S.(...) (OV n° 6.376.158), echtgenote en drie minderjarige kinderen naar België. U verliet Afghanistan in september 2008. Met het vliegtuig reisde u naar Turkije. Via Griekenland (waar op 29 oktober 2008 uw vingerafdrukken werden genomen) en Italië, kwam u uiteindelijk aan in België op 15 januari 2009 waar u volgende dag asiel aanvraagde.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u uw taskara en die van uw vrouw en drie kinderen neer, twee partijlidkaarten, een lidkaart van een jeugdvereniging, uw rijbewijs, twee verkiezingskaarten, een hele reeks foto's van uzelf en uw familie en een internetartikel met betrekking tot protesten tegen de Afghaanse overheid wat geen rechtstreeks verband houdt met uw asielrelaas.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat u er niet in slaagt een werkelijke vervolging om politieke redenen aan te tonen. Hoewel u mogelijk lid was van de partij Wahdat en verklaart zich te hebben ingezet tijdens de campagne van Mohaqeq voor de presidents- en parlementsverkiezingen van 2004 en 2005, bent u niet zeer duidelijk over uw verdere activiteiten en de band tussen uw politiek activisme en de door u aangehaalde directe vluchtaanleiding. U zou posters hebben opgehangen en campagne hebben gevoerd tijdens de verkiezingen (gehoorverslag CGVS, p.8). U zorgde soms voor de veiligheid en ging naar sommige evenementen en dergelijke, maar verklaart toch vooral actief te zijn geweest tijdens de twee verkiezingsperiodes (gehoorverslag CGVS, p.8). De problemen die u aanhaalt, blijken zich ook rond de periode 2004-2005 te situeren. U zou toen vier of vijf keer ruzie hebben gekregen met de mannen van Khalili toen u campagne voerde omdat ze de affiches wilden overplakken (gehoorverslag CGVS, p.10). Toen u erop gewezen werd dat dit niet abnormaal is tijdens een kiescampagne, haalde u een ander voorbeeld aan. U zou dan opnieuw op de vuist gegaan zijn met de aanhangers van Khalili op de herdenkingsdag van Mazari omdat deze -tegen de afspraak in- foto's van hem op de muren hingen (gehoorverslag CGVS, p.10). Het zou blijkbaar om een jaarlijks terugkerend incident gegaan zijn, waarbij een groep van zes- à zevenhonderd activisten werd aangevallen, waardoor het moeilijk kan gelden als illustratie van uw bewering persoonlijk gevisieerd te zijn door de tegenpartij (CGVS p. 10). Bovendien, bij de vraag wat u allemaal deed in de periode na de verkiezingen en voor u uit de partij stapte (1387) bleef u vaag en stelde u alleen "goed te zijn bezig geweest" (CGVS p. 8). U verwees hierbij opnieuw naar uw activiteiten tijdens de verkiezingen met name het ophangen van posters en voeren van propaganda, zonder concreet te verduidelijken wat u allemaal deed na afloop van deze campagnes.

U haalt vervolgens een incident aan waarbij mannen op een motor u probeerden te ontvoeren. U weet echter niet precies wanneer dit gebeurde, u schat in 1386 of 1387 (2007 of 2008) en weet ook niet in welke maand het gebeurde of op wat voor een dag (gehoorverslag CGVS, p.9). Het is opmerkelijk dat uw tijdssituering van dit bewuste incident zo vaag is. U weet verder niet waarom deze mannen u wilden ontvoeren, maar vermoedt dat het Khalili is, omdat u met niemand anders problemen zou gekend hebben, hoewel u zelf niet uitsluit dat men u voor geld zou hebben ontvoerd (gehoorverslag

CGVS, p.9). Naast het feit dat uw verklaringen omtrent het incident vaag zijn waardoor de geloofwaardigheid ervan in het gedrang komt, maakte u onvoldoende aannemelijk dat dit iets te maken zou hebben met uw betrokkenheid bij Wahdat, gezien de kiescampagnes op dat moment al zouden afgelopen zijn. U kon dan ontsnappen, maar raakte hierbij gewond en draagt nog altijd de littekens van uw ontsnapping (gehoorverslag CGVS, p.9). Het is echter zeer merkwaardig dat noch uw vrouw, noch uw moeder met wie u ook samenleefde, hiervan melding maken tijdens hun gehoor. Uw echtgenote verklaarde zelfs niets te weten van een incident met een motor, wat opmerkelijk is gezien uw beweerde littekens (gehoorverslag CGVS echtgenote p.5). Meer nog, zowel uw vrouw als moeder blijken totaal niet op de hoogte van uw politieke activiteiten, hoewel volgens uw eigen verklaringen uw vrouw minstens op de hoogte zou geweest zijn van het feit dat u campagne voerde voor Wahdat (gehoorverslag CGVS, p. 11; gehoorverslag CGVS echtgenote p. 3). Uw echtgenote wist niet bij welke partij u betrokken was en kon hoogstens vermelden dat ze foto's van Mohaqeq bij u had gezien, maar niet meer dan dat. Nergens spreekt zij over uw activiteiten tijdens de kiescampagne. Ook uw moeder weet niks af van uw politieke activiteiten (gehoorverslag CGVS, R.(...) S.(...), p.7). Als u werkelijk problemen had door uw politieke activiteiten en betrokken was bij dergelijke incidenten waarbij u zelfs gewond raakte, mag toch wel worden verwacht dat dat u concreter zou kunnen zijn met betrekking tot de incidenten en dat uw echtgenote en moeder hiervan iets zouden weten.

Bovendien zijn er tegenstrijdigheden tussen de verklaringen die u zelf aflegt met betrekking tot het incident en die van uw echtgenote en moeder. Zo verklaarde u dat het lichaam van uw dochter de volgende dag werd gevonden, terwijl uw moeder beweerde dat ze twee of drie dagen later werd teruggevonden (gehoorverslag CGVS p. 13; gehoorverslag CGVS, R.(...) S.(...), p. 7). Hoewel u beweert dat Khalili achter de dood van uw dochter zou zitten, heeft uw echtgenote over de daders van de moord geen enkel idee (gehoorverslag CGVS echtgenote p. 7). Uw echtgenote beweert dat u haar niks zou gezegd hebben, terwijl het wel heel merkwaardig is dat u zou denken te weten wie achter de moord zit, maar hierover niets vermeld aan uw echtgenote. Verder is het bevreemdend dat zowel uw echtgenote als moeder niet kunnen verduidelijken welke burens precies uw dochter gevonden hebben (gehoorverslag CGVS echtgenote p.6; gehoorverslag CGVS R.(...) S.(...) p. 7). U vermeldde geen specifieke problemen na de dood van uw dochter. Volgens uw moeder daarentegen, is er nadien wel degelijk nadien nog een incident gebeurd. U kwam thuis met gescheurde kleren en in slechte toestand. U zou gewond zijn geraakt nadat u tegengehouden en geslagen werd. Hoe dat kwam zou u niet hebben willen zeggen (gehoorverslag CGVS, R.(...) S.(...), p. 4, 7). Het is toch wel zeer opmerkelijk dat u geen melding maakte van dergelijk incident.

Verder duiken er ook tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote met betrekking tot de kinderen. U verklaarde dat geen van uw kinderen naar school ging, enkel uw dochter M.(...), zij zou net geregistreerd zijn om met de school te beginnen en twee of drie dagen naar school geweest zijn (gehoorverslag CGVS, p.12). Volgens uw echtgenote echter ging enkel jullie zoon M.(...) naar school en waren er zelfs geen plannen om M.(...) naar school te laten gaan. Ze ging enkel naar de moskee voor koranlessen (gehoorverslag CGVS echtgenote p. 4). Ook wat betreft uw winkel legde u geen rechtlijnige verklaringen af. Zo verklaarde u dat de winkel niet van u was, maar van een zekere F.(...), van wie u de winkel huurde tegen een 2500 afghani per maand (gehoorverslag CGVS, p.7). Toen u op het einde van het gehoor echter werd gevraagd hoe u de 40.000 dollar bij elkaar hebt gekregen om de reis te bekostigen, verklaarde u vreemd genoeg dat u de winkel had verkocht (gehoorverslag CGVS, p.14). Dit valt onmogelijk te rijmen met uw eerdere verklaring dat u de winkel huurde. Uw echtgenote verklaarde dan weer te denken dat de winkel van u was, maar dat ze het ook niet zeker weet (gehoorverslag CGVS echtgenote p.3). Het is opvallend dat zij hierover andere verklaringen aflegt, gezien jullie inkomen van deze activiteiten afhing en wel zal verschillen afhankelijk van het feit of deze winkel jullie eigendom was of gehuurd werd.

Uit het bovengaande volgt dat ook aan uw asielrelaas geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan aan u de vluchtelingenstatus zoals bepaald bij artikel 48/3 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet niet worden toegekend. Om dezelfde reden komt u niet in aanmerking voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald bij artikel 48/4 § 2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c Vw. toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Afghaan toegekend.

Hoewel de veiligheidssituatie anno 2009 globaal is verslechterd, blijft de specifieke veiligheidssituatie toch regionaal sterk verschillend. Dit regionale onderscheid en de eraan gekoppelde

toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan Afghanen uit onveilige gebieden was voorheen gebaseerd op uitgebreide CEDOCA research en op het UNHCR-advies ("Afghanistan Security Update Relating to Complementary Forms of Protection") van 6 oktober 2008. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie werd het UNHCR-rapport "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan" van juli 2009 in rekening genomen. Hoewel UNHCR zich niet meer in staat acht om een accurate Security Update vrij te geven waarbij specifieke conflictgebieden worden afgebakend, wordt het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan bevestigd. Het rapport maakt verder ook melding van een uitbreiding van de gebieden die getroffen worden door het gewapend conflict, maar nergens wordt een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus voor elke Afghaan gesuggereerd op basis van de algemene veiligheidssituatie. Het UNHCR stelt daarentegen dat de aanvragen door Afghaanse asielzoekers op basis van de vrees voor ernstige en willekeurige schade in het kader van het gewapend conflict op individuele gronden moeten beoordeeld worden, dit in het licht van de bewijzen die werden aangebracht door de verzoeker en op basis van de recente en betrouwbare informatie van de plaats van herkomst.

Een analyse van de beschikbare geraadpleegde bronnen en literatuur wijst nog steeds op duidelijke regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Het CGVS is zich bewust van het feit dat het conflict zich heeft uitgebreid, maar stelt vast dat verscheidene gezaghebbende bronnen het zwaartepunt van het conflict in het zuiden, het zuidoosten en bepaalde gebieden in het oosten blijven leggen. In deze gebieden vinden de meeste acties en gevechtshandelingen van antiregeringselementen en de Afghaanse en internationale troepen plaats. Uit de analyse blijkt dat in bepaalde regio's in Afghanistan er permanente Taliban-aanwezigheid is, er aanhoudende gevechtshandelingen zijn en er ook burgerslachtoffers vallen. In deze regio's kan worden gesteld dat burgers er een reëel risico lopen in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. In principe wordt bijgevolg aan Afghaanse asielzoekers die uit deze regio's afkomstig zijn de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Uit research van CEDOCA blijkt dat er door de grote internationale aanwezigheid in Kabul voldoende verslaggeving over de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul bestaat en dat de veiligheidssituatie niet significant is gewijzigd sinds het UNHCR advies van oktober 2008. (zie bijgevoegd antwoorddocument "Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 19 november 2009). U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. In de hoofdstad Kabul worden aanvallen uitgevoerd door de Taliban, doch in de hoofdstad KABUL wordt geen "open combat" gevoerd. De incidenten in de hoofdstad nemen de vorm aan van zelfmoordaanslagen en aanvallen op high profile doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd en nemen ook de vorm aan van zelfmoordaanslagen en bembommen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd. Ook is het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend en gelokaliseerd en is de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt. Verscheidene bronnen liëren een belangrijk deel van de toename van het geweld aan de presidentsverkiezingen. Hoewel er in die specifieke context in aanloop naar de verkiezingen aanslagen werden gepleegd waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen; is heden het risico voor Afghaanse burgers niet significant toegenomen. De gewone Afghaanse burgers werden bij deze gelokaliseerde aanslagen niet geviséerd. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Tot slot dient te worden vermeld dat voor uw echtgenote en moeder, die zich op dezelfde asielmotieven baseren, eveneens een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

De documenten die u voorlegt, wijzigen hier niets aan. De foto's geven aan dat u in Kabul was en eventueel in verband stond met Mohaqeq, maar vormen geenszins een bewijs van de door u aangehaalde problemen. Hetzelfde kan gezegd worden over de partijlidkaarten. De verkiezingskaart bewijst dat u inderdaad kon gaan stemmen, maar toont ook niet meer aan dan dat. Ook de kaart van de jeugdvereniging in Kabul toont hoogstens uw aanwezigheid daar aan. Uw taskara, rijbewijs en de taskara's van uw vrouw en kinderen kunnen eventueel gelden als bewijs van uw identiteit en afkomst, die niet worden betwist. Het artikel met betrekking tot de problemen in Behsud tenslotte,

kan ook geenszins als bewijs worden aangehaald voor de door u aangehaalde problemen wat geen rechtstreeks verband houdt met uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Ten aanzien van X:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Hazara te zijn van origine. U bent afkomstig uit de stad Kabul en hebt er vanaf uw huwelijk tien of elf jaar geleden tot aan uw vertrek in de wijk Qala i Jabar Khan gewoond. Uw echtgenoot (M.(...) A.(...) R.(...) OV n° 6.376.150) baatte een winkel uit met auto-onderdelen in Kabul. U wist dat er foto's van hem en Mohaqeq bestonden. Uw man werd ooit ook aangevallen. Op een dag tijdens de ramadan 1387 (september 2008 volgens de Gregoriaanse kalender) werd uw achtjarige dochter M.(...) ontvoerd toen zij voor het huis ging spelen. Haar lichaam werd de volgende dag door jullie burens teruggevonden op een werf voor jullie huis. U weet dat ze vermoord is. Een paar dagen later verwittigde uw echtgenoot de politie, maar die zei dat ze niets konden doen, daar jullie de ouders niet kenden. Omdat jullie ook bang waren dat de rest van uw familie ook ontvoerd zou worden, besloten jullie het land te verlaten. U verliet Afghanistan in september 2008 samen met uw echtgenoot, uw drie minderjarige kinderen en uw gehandicapte schoonmoeder R.(...) S.(...) (OV n° 6.376.158). Met het vliegtuig reisde u naar Turkije. Via Griekenland (waar uw vingerafdrukken werden genomen op 29 oktober 2008) en Italië, kwam u uiteindelijk aan in België op 15 januari 2009, waar u de volgende dag asiel aanvroeg.

Ter ondersteuning van uw verklaringen legt u uw taskara neer en de taskara's van uw kinderen. Uw echtgenoot legde nog diverse andere documenten voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er doorheen uw verklaringen niet in slaagt een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw vluchtrelaas volledig gebaseerd is op dat van uw echtgenoot M.(...) A.(...) R.(...). In het dossier van uw echtgenoot werd, gezien de ongeloofwaardige verklaringen die hij aflegde over zijn asielmotieven, een negatieve beslissing genomen. U blijkt zelf ook zeer weinig te kunnen vertellen over het incident waarbij uw dochter dood werd aangetroffen en dat de rechtstreekse aanleiding vormt voor uw vertrek naar België. U blijkt vooreerst totaal niets te weten van de politieke activiteiten van uw echtgenoot of de problemen die hij zou gehad hebben met Khalili (gehoorverslag CGVS, p.3 en p. 5). Nochtans had uw echtgenoot verklaard dat u op de hoogte was van zijn activiteiten tijdens de kiescampagne (gehoorverslag CGVS echtgenoot p. 11). Ook over aanvallen op uw man wist u weinig tot niets te vertellen (gehoorverslag CGVS, p. 5). In verband met het incident waarbij uw dochter dood zou zijn teruggevonden verklaarde u dat de burens die haar vonden uw echtgenoot opgebeld hebben, maar u weet niet wanneer. Wie haar vond, weet u niet, het waren volgens u de burens, maar u kunt merkwaardig genoeg geen namen geven (gehoorverslag CGVS, p. 6). U heeft geen enkel idee wie de ouders zouden kunnen zijn van de moord op uw dochter, terwijl uit de verklaring van uw echtgenoot blijkt dat hij weet dat handlangers van Khalili achter de moord zouden zitten (gehoorverslag CGVS p.7; gehoorverslag CGVS echtgenoot p. 13). Bovendien blijkt er ook een tegenstrijdigheid tussen uw eigen verklaringen en deze van uw echtgenoot. Uw echtgenoot verklaarde dat geen van uw kinderen naar school ging, enkel uw dochter M.(...), zij zou net geregistreerd zijn om met de school te beginnen en twee of drie dagen naar school geweest zijn (gehoorverslag CGVS M.(...) A.(...) R.(...), p.12). Volgens uw verklaringen daarentegen ging enkel jullie zoon M.(...) naar school en waren er zelfs geen plannen om M.(...) naar school te laten gaan. Ze ging enkel naar de moskee (gehoorverslag CGVS, p. 4). Bijgevolg kan aan u de vluchtelingenstatus zoals bepaald bij artikel 48/3 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet niet worden toegekend. Om dezelfde reden komt u niet in aanmerking voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald bij artikel 48/4 § 2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c Vw. toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Afghaan toegekend.

Hoewel de veiligheidssituatie anno 2009 globaal is verslechterd, blijft de specifieke veiligheidssituatie toch regionaal sterk verschillend. Dit regionale onderscheid en de eraan gekoppelde toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan Afghanen uit onveilige gebieden was voorheen gebaseerd op uitgebreide CEDOCA research en op het UNHCR-advies ("Afghanistan Security Update Relating to Complementary Forms of Protection") van 6 oktober 2008. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie werd het UNHCR-rapport "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan" van juli 2009 in rekening genomen. Hoewel UNHCR zich niet meer in staat acht om een accurate Security Update vrij te geven waarbij specifieke conflictgebieden worden afgebakend, wordt het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan bevestigd. Het rapport maakt verder ook melding van een uitbreiding van de gebieden die getroffen worden door het gewapend conflict, maar nergens wordt een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus voor elke Afghaan gesuggereerd op basis van de algemene veiligheidssituatie. Het UNHCR stelt daarentegen dat de aanvragen door Afghaanse asielzoekers op basis van de vrees voor ernstige en willekeurige schade in het kader van het gewapend conflict op individuele gronden moeten beoordeeld worden, dit in het licht van de bewijzen die werden aangebracht door de verzoeker en op basis van de recente en betrouwbare informatie van de plaats van herkomst.

Een analyse van de beschikbare geraadpleegde bronnen en literatuur wijst nog steeds op duidelijke regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Het CGVS is zich bewust van het feit dat het conflict zich heeft uitgebreid, maar stelt vast dat verscheidene gezaghebbende bronnen het zwaartepunt van het conflict in het zuiden, het zuidoosten en bepaalde gebieden in het oosten blijven leggen. In deze gebieden vinden de meeste acties en gevechtshandelingen van antiregeringselementen en de Afghaanse en internationale troepen plaats. Uit de analyse blijkt dat in bepaalde regio's in Afghanistan er permanente Taliban-aanwezigheid is, er aanhoudende gevechtshandelingen zijn en er ook burgerslachtoffers vallen. In deze regio's kan worden gesteld dat burgers er een reëel risico lopen in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. In principe wordt bijgevolg aan Afghaanse asielzoekers die uit deze regio's afkomstig zijn de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Uit research van CEDOCA blijkt dat er door de grote internationale aanwezigheid in Kabul voldoende verslaggeving over de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul bestaat en dat de veiligheidssituatie niet significant is gewijzigd sinds het UNHCR advies van oktober 2008. (zie bijgevoegd antwoorddocument "Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" d.d. 19 november 2009). U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. In de hoofdstad Kabul worden aanvallen uitgevoerd door de Taliban, doch in de hoofdstad KABUL wordt geen "open combat" gevoerd. De incidenten in de hoofdstad nemen de vorm aan van zelfmoordaanslagen en aanvallen op high profile doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd en nemen ook de vorm aan van zelfmoordaanslagen en bembommen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd. Ook is het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend en gelokaliseerd en is de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt.

Verscheidene bronnen liëren een belangrijk deel van de toename van het geweld aan de presidentsverkiezingen. Hoewel er in die specifieke context in aanloop naar de verkiezingen aanslagen werden gepleegd waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen; is heden het risico voor Afghaanse burgers niet significant toegenomen. De gewone Afghaanse burgers werden bij deze gelokaliseerde aanslagen niet geviséerd. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt, wijzigen hier niets aan. Uw taskara en die van uw drie minderjarige kinderen kunnen eventueel gelden als bewijs van uw identiteit en afkomst, maar deze worden niet betwist. De overige documenten die door uw echtgenoot werden voorgelegd worden in zijn beslissing besproken. Tot slot dient te worden vermeld dat ook voor uw schoonmoeder S.(...) die zich op dezelfde asielmotieven baseert, een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van X:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Dashte Barshi in Kabul afkomstig te zijn. U bent Hazara en sjiiet. U raakte na een val verlamd aan uw been waardoor u nu in een rolstoel zit. U hebt verschillende medische klachten, u bent onder meer diabetespatiënt en reumalijder. In Afghanistan werd u hiervoor niet behandeld. U woonde bij uw zoon M.(...) A.(...) R.(...) (OV n° 6.376.150) en zijn gezin die voor u zorgden. Uw deelname aan het sociale leven in Afghanistan werd door uw medische toestand beperkt. U verklaarde dat uw zoon problemen kreeg op het einde van de laatste ramadan. Zijn 8-jarige dochter M.(...) werd verkracht en vermoord teruggevonden in een waterput. Uw zoon werd ook geslagen, u weet niet wat de redenen hiervoor zijn. Jullie vonden dat jullie niet meer veilig waren in Afghanistan en jullie beslisten samen om het land te verlaten. U vertrok samen met uw zoon, zijn echtgenote R.(...) en hun kinderen per vliegtuig vanuit Afghanistan. Op 29 oktober 2008 werden in Griekenland uw vingerafdrukken genomen. U bereikte België op 15 januari 2009 en diende op 16 januari 2009 een asielaanvraag in. U legde enkele Belgische medische documenten neer.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal in principe de vluchtelingenstatus worden toegekend. In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag te worden vastgesteld dat u geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat u Kabul heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging om redenen van ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging, behoren tot een sociale groep, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie van Genève of dat u alsnog, bij een eventuele terugkeer, een dergelijke vrees dient te hebben. Zo verklaart u dat uw zoon problemen had en dat u omwille van die problemen uw land heeft verlaten. Aangezien in hoofde van hem een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus werd genomen, op basis van een ongeloofwaardig asielrelaas kan ook aan uw asielaanvraag geen positief gevolg worden gegeven. U kunt echter niets vertellen over die problemen, u haalt enkel aan dat uw zoon hierover niets wou zeggen (CGVS p.7). U weet weliswaar dat het incident waarbij uw kleindochter vermoord zou zijn heeft plaatsgevonden in de laatste ramadan, maar verder kunt u niets vertellen hieromtrent (CGVS p.7). Buren zouden haar lichaam gevonden hebben maar wie dat was kon u niet verduidelijken (CGVS p. 7). Bovendien legt u ook nog een incoherente verklaring af, u verklaarde eerst dat uw zoon voor het incident met zijn dochter geslagen werd en hierover niets wou zeggen (CGVS p.7) om even later te verklaren dat uw zoon voor het incident nooit eerder problemen gehad heeft (CGVS p.7). Ook over de reisweg blijft u uitermate vaag, u verklaarde dat u niets kon zien en enkel weet dat u op de rug van uw zoon zat (CGVS p.4-5). Daarnaast verklaart u dat u zelf geen problemen had in Afghanistan buiten uw medische problemen (CGVS p.7). U verklaarde dat uw leven niet in gevaar was in Afghanistan, maar dat u wel bang bent van ontvoeringen en raketaanvallen (CGVS p.7-8). Op de vraag wat er met u zou gebeuren bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan, antwoordt u dat er niets zou gebeuren, dat jullie enkel ongelukkiger zouden zijn gezien jullie alles verkocht hebben (CGVS p.8). Deze motieven staan volledig los van de Vluchtelingenconventie, waardoor de vluchtelingenstatus u evenmin kan worden toegekend. Wat betreft de door u aangehaalde medische problemen dient te worden opgemerkt dat deze geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, wat u blijkbaar gedaan heeft op 24 april 2009.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c Vw. toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Afghaan toegekend.

Hoewel de veiligheidssituatie anno 2009 globaal is verslechterd, blijft de specifieke veiligheidssituatie toch regionaal sterk verschillend. Dit regionale onderscheid en de eraan gekoppelde toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan Afghanen uit onveilige gebieden was voorheen gebaseerd op uitgebreide CEDOCA research en op het UNHCR-advies ("Afghanistan Security Update Relating to Complementary Forms of Protection") van 6 oktober 2008. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie werd het UNHCR-rapport "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan" van juli 2009 in rekening genomen. Hoewel UNHCR zich niet meer in staat acht om een accurate Security Update vrij te geven waarbij specifieke conflictgebieden worden afgebakend, wordt het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan bevestigd. Het rapport maakt verder ook melding van een uitbreiding van de gebieden die getroffen worden door het gewapend conflict, maar nergens wordt een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus voor elke Afghaan gesuggereerd op basis van de algemene veiligheidssituatie. Het UNHCR stelt daarentegen dat de aanvragen door Afghaanse asielzoekers op basis van de vrees voor ernstige en willekeurige schade in het kader van het gewapend conflict op individuele gronden moeten beoordeeld worden, dit in het licht van de bewijzen die werden aangebracht door de verzoeker en op basis van de recente en betrouwbare informatie van de plaats van herkomst.

Een analyse van de beschikbare geraadpleegde bronnen en literatuur wijst nog steeds op duidelijke regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Het CGVS is zich bewust van het feit dat het conflict zich heeft uitgebreid, maar stelt vast dat verscheidene gezaghebbende bronnen het zwaartepunt van het conflict in het zuiden, het zuidoosten en bepaalde gebieden in het oosten blijven leggen. In deze gebieden vinden de meeste acties en gevechtshandelingen van antiregeringselementen en de Afghaanse en internationale troepen plaats. Uit de analyse blijkt dat in bepaalde regio's in Afghanistan er permanente Taliban-aanwezigheid is, er aanhoudende gevechtshandelingen zijn en er ook burgerslachtoffers vallen. In deze regio's kan worden gesteld dat burgers er een reëel risico lopen in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. In principe wordt bijgevolg aan Afghaanse asielzoekers die uit deze regio's afkomstig zijn de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Uit research van CEDOCA blijkt dat er door de grote internationale aanwezigheid in Kabul voldoende verslaggeving over de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul bestaat en dat de veiligheidssituatie niet significant is gewijzigd sinds het UNHCR advies van oktober 2008. (zie bijgevoegd antwoorddocument "Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 19 november 2009). U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. In de hoofdstad Kabul worden aanvallen uitgevoerd door de Taliban, doch in de hoofdstad KABUL wordt geen "open combat" gevoerd. De incidenten in de hoofdstad nemen de vorm aan van zelfmoordaanslagen en aanvallen op high profile doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd en nemen ook de vorm aan van zelfmoordaanslagen en bembommen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd. Ook is het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend en gelokaliseerd en is de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt. Verscheidene bronnen liëren een belangrijk deel van de toename van het geweld aan de presidentsverkiezingen. Hoewel er in die specifieke context in aanloop naar de verkiezingen aanslagen werden gepleegd waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen; is heden het risico voor Afghaanse burgers niet significant toegenomen. De gewone Afghaanse burgers werden bij deze gelokaliseerde aanslagen niet geviséerd. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De voorgelegde medische documenten voegen voor het overige niets toe aan uw asielrelaas en dienen alleen ter bevestiging van uw zwakke gezondheid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsverplichting zoals bedoeld in artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite juiste en in rechte pertinente motieven, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, voeren verzoekers aan dat in hun dossier gezocht is naar tegenstrijdigheden, waarbij er enerzijds bij de vaststelling van bepaalde tegenstrijdigheden manifeste appreciatiefouten zijn gebeurd (zoals het zich baseren op de verklaringen van tweede verzoekster die duidelijk oud en ziek is en niet in staat is om zeer gedetailleerde verklaringen af te leggen) en anderzijds het principe van een zorgvuldig bestuur geschonden is, daar er totaal niet geconfronteerd is geweest met de tegenstrijdigheden. Ten derde is er volgens verzoekers geen rekening gehouden met de culturele verschillen tussen België en Afghanistan, waardoor genegeerd is dat vrouwen er niet op de hoogte worden gesteld van alle feiten en gebeurtenissen, aangezien mannen het niet nodig achten hun vrouw (of moeder) hiervan op de hoogte te stellen. Voorts ondernemen verzoekers een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsverplichting zoals bedoeld in artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite juiste en in rechte pertinente motieven, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, voeren verzoekers aan dat het feit dat een district of een hoofdstad zoals in casu niet is hernoemen op de lijst van UNHCR, geen argument is om te oordelen dat er geen noodzaak zou zijn aan subsidiaire bescherming. Verzoekers verwijzen in dit verband naar het standpunt van UNHCR, waarin wordt gesteld dat het niet is omdat een district niet op de lijst staat dat het niet onveilig is. Zij verwijzen tevens naar een rapport van OSAR van 11 augustus 2009 waaruit blijkt dat de situatie in Kabul reeds verslechterd was voor de verkiezingen. Verzoekers vragen zich af wat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bedoelt met de verwijzing naar de verkiezingen en meent dat het erop neerkomt dat verwerende partij toegeeft dat er periodes zijn die gevaarlijk zijn maar dat die weer passeren. Verzoekers concluderen hieruit dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen principieel geen subsidiaire bescherming voor Kabul wenst te geven, ook niet als de situatie verslechtert. Zij wijzen erop dat ook de Ierse vluchtelingendienst oordeelt dat de situatie in Kabul zeer gevaarlijk is, en dit los van verkiezingen.

Verzoekers voegen bij huidig beroep informatie toe van ANSO met betrekking tot de gebeurtenissen in Kabul de laatste maanden. Zij verwijten de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen informatie te hanteren die niet accuraat is en niet recent. Het in de bestreden beslissing aangehaalde Cedoca-rapport gebruikt immers slechts cijfers tot november 2009. Sindsdien zijn er volgens verzoekers verschillende aanvallen op de stad Kabul geweest waarbij talloze doden zijn gevallen, met name eind februari 2010. Dat in een dergelijk volatiel conflict als dat in Afghanistan geen rapport wordt gebruikt dat minstens up to date is, terwijl zichzelf wél recente elementen hebben aangebracht, is volgens verzoekers een totale schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers vervolgen hun betoog stellende dat uit het Cedoca-rapport blijkt dat er tot september 2009 39 doden en minstens 222 gewonden zijn gevallen in de hoofdstad Kabul. Zij menen dat wat betreft Kabul bijgevolg dient te worden aangenomen dat er sprake is van een gewapend conflict en van willekeurig geweld. Verzoekers argumenteren dat de definitie van gewapend conflict volledig overeenkomt met de situatie in Afghanistan en zij verwijzen in dit verband naar de positie van het International Red Cross Committee, zoals verwoord in de position paper van maart 2008 *'How is the Term "Armed Conflict" Defined in International Humanitarian law?'.* Hieruit blijkt volgens verzoekers dat er wel degelijk sprake is van een gewapend conflict in Afghanistan én in Kabul. Voorts betwisten zij de stelling zoals verwoord in de bestreden beslissing dat er geen reëel risico op ernstige schade zou bestaan omdat er geen sprake is van een 'open' conflictsituatie in Kabul. Verzoekers wijzen erop dat het aantal districten rondom Kabul dat als gevaarlijk wordt beschouwd toeneemt en ook de veiligheidssituatie in Kabul zelf alleen maar verslechtert – wat door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt toegegeven –, zodat de bestreden beslissing foutief en tegen internationaalrechtelijke definities in stelt dat er in Kabul geen sprake zou zijn van een gewapend conflict, of dit nu een 'open' conflictsituatie is of niet. Volgens verzoekers voegt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op deze wijze een voorwaarde toe aan de wet.

Tot slot menen verzoekers dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich manifest tegensprekt waar wordt gesteld dat de burgers bij de aanvallen niet worden geïdendeerd en er derhalve geen sprake zou zijn van willekeurig geweld. Zij verduidelijken dat net wanneer burgers niet geïdendeerd worden, maar wél het slachtoffer worden, zoals ook niet wordt ontkend in de bestreden beslissing, subsidiaire bescherming dient te worden toegekend. Immers, indien de burgers wel zou geïdendeerd worden, zouden zij een sociale groep vormen en zou hun bescherming dienen geboden te worden op basis van de Conventie van Genève, aldus nog verzoekers. Verzoekers besluiten dat het feit dat de conflictsituatie in Afghanistan nog steeds voldoet aan de voorwaarden van een niet-internationaal gewapend conflict én het feit dat er manifest sprake is van willekeurig geweld, ertoe had moeten leiden dat subsidiaire bescherming werd toegekend op basis van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3. Als bijlage bij het verzoekschrift voegen verzoekers volgende stavingstukken: een e-mail van 1 juli 2009 van UNHCR, een uittreksel uit het rapport *“Afghanistan: Mise à jour. Situation actuelle de sécurité”* van Organisation Suisse d'aide aux réfugiés (OSAR) van 11 augustus 2009, het document *“Afghanistan – Researched and compiled by the Refugee Documentation Centre of Ireland on 5 October 2009. Current security situation in Afganistan”*, ANSO rapporten betreffende de periode januari 2010 – mei 2010 en het document *‘International Committee of the Red Cross (ICRC) Opinion Paper, March 2008. How is the Term “Armed Conflict” Defined in International Humanitarian Law?’*.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.5.1. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Na lezing van het administratief dossier concludeert de Raad dat de door verzoekers aangehaalde feiten niet zijn ingegeven door één van de vijf voormelde redenen gesteld in het Verdrag van Genève. In het bijzonder slaagt verzoeker er niet in een vervolging om politieke redenen aan te tonen.

2.5.2. Verzoeker betwist het onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat zijn voorgehouden problemen niet echt persoonlijk zouden zijn. Hij meent dat zijn problemen door zijn politieke activiteiten wel degelijk veroorzaakt zijn door zijn profiel. Hij verduidelijkt dat hij destijds immers een leidinggevend persoon was tijdens de kiescampagnes en hij benadrukt dat hij verschillende lidkaarten heeft neergelegd die zijn lidmaatschap van Wahdat aantonen, alsook kaarten die aantonen dat hij tijdens de campagnes toegang had tot speciale plaatsen in verband met de campagne. Verzoeker houdt dan ook vol dat de poging tot ontvoering en de moord op zijn dochter wel degelijk tegen hem persoonlijk waren gericht, ook al heeft hij geen rechtstreeks bewijs dat de daden van vervolging gepleegd werden door aanhangers van Khalili.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekers bewering destijds een leidinggevend persoon te zijn geweest geen steun vindt in het administratief dossier. Uit verzoekers verklaringen en de door hem bijgebrachte stukken blijkt enkel dat hij lid zou zijn geweest van de partij Wahdat en dat hij zich zou hebben ingezet tijdens de campagne van Mohaqeq voor de presidents- en parlementsverkiezingen van 2004 en 2005. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij een leidinggevende of vooraanstaande functie binnen voornoemde partij of tijdens deze activiteiten zou hebben waargenomen. Hij zou namelijk

posters hebben opgehangen en meegeholpen hebben met campagne voeren tijdens de verkiezingen (gehoor CGVS, p. 8).

Wat betreft de problemen die verzoeker zou hebben gekend in de periode 2004-2005, toen hij vier of vijf keer ruzie zou hebben gekregen met de mannen van Khalili toen hij campagne voerde, omdat ze de affiches wilden overplakken, wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat deze dienen gekaderd te worden als incidenten en disputen tijdens een kiescampagne. Aangezien deze incidenten zich voordeden in de periode 2004-2005 en verzoeker en zijn gezin pas in september-oktober 2008 het land verlaten hebben, kan niet worden gesteld dat voornoemde incidenten tijdens de kiescampagnes een directe aanleiding vormden voor verzoekers vlucht uit Afghanistan. Betreffende het handgemeen met aanhangers van Khalili op de herdenkingsdag van Mazari werd verder terecht geoordeeld dat uit verzoekers verklaringen duidelijk blijkt dat het om een jaarlijks terugkerend incident gaat, waarbij een groep van zes- à zevenhonderd activisten werd aangevallen en dus geenszins kan worden beschouwd als een persoonsgerichte vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Betreffende verzoekers bewering dat de poging tot zijn ontvoering wel degelijk tegen hem persoonlijk gericht was, ook al heeft hij geen rechtstreeks bewijs dat zijn belagers aanhangers van Khalili waren, wijst de Raad erop dat verzoeker in zijn verzoekschrift voorbijgaat aan de terechte vaststelling van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zijn verklaringen omtrent dit incident dermate vaag zijn dat de geloofwaardigheid ervan ernstig in het gedrang komt. Hoe dan ook maakt hij niet aannemelijk dat deze beweerde ontvoeringpoging daadwerkelijk verband houdt met zijn betrokkenheid bij Wahdat en baseert hij zich in dit verband louter op vermoedens en speculaties zijnerwege. Niet alleen waren de kiescampagnes op dat ogenblik al lang afgelopen zodat de Raad het hoogst onwaarschijnlijk acht dat verzoeker op dat ogenblik nog persoonlijk zou zijn geviséerd, daarenboven blijkt uit verzoekers verklaringen tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij zelf niet uitsluit dat het mogelijk is dat zijn belagers louter uit financiële motieven handelden (gehoor CGVS, p. 10).

Tot slot maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er enig verband zou bestaan tussen zijn politiek activisme en de door hem aangehaalde rechtstreekse vluchtaanleiding, met name de moord op zijn dochter. Ook op dit vlak beperkt hij zich in het verzoekschrift tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het uiten van blote beweringen die niet met het minste begin van bewijs worden gestaafd.

De door verzoeker neergelegde documenten betreffende zijn lidmaatschap van Mohaqeq doen geen afbreuk aan bovenstaande overwegingen. De foto's en de partijlidkaarten tonen aan dat hij in verband stond met Mohaqeq maar vormen geenszins een bewijs van de aangehaalde feiten. De verkiezingskaarten bewijzen dat hij inderdaad kon stemmen, niets meer en niets minder. De kaart van de jeugdvereniging in Kabul toont hoogstens zijn aanwezigheid daar aan. Zijn taskara, rijbewijs en de taskara's van zijn vrouw en kinderen tonen slechts zijn identiteit en afkomst aan doch vormen evenmin enig bewijs van de aangehaalde feiten of de beweerde vervolging. Het artikel met betrekking tot de problemen in Behsud ten slotte, houdt geen rechtstreeks verband met het asielrelaas.

2.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.7. Wat betreft de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, benadrukt de Raad vooreerst dat in de bestreden beslissing niet wordt ontkend dat er in Afghanistan actueel sprake is van een gewapend conflict, doch uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt duidelijk dat de specifieke veiligheidssituatie regionaal sterk verschillend is. Uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat regionale verschillen in het reëel risico op ernstige schade in aanmerking dienen te worden genomen. Het willekeurige geweld waartegen artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bescherming biedt varieert van regio tot regio, waardoor het reële risico op ernstige schade voor burgers als gevolg van dat geweld per regio significant verschilt. Verzoekers zijn afkomstig uit Kabul-stad.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de bestreden beslissing op basis van het document "Subject Related Briefing Afghanistan, Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" van 19 november 2009 concludeert dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van

een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit het document blijkt immers dat in de hoofdstad Kabul weliswaar aanvallen worden uitgevoerd door de Taliban maar geen "open combat" wordt gevoerd en de incidenten in de hoofdstad de vorm aannemen van zelfmoordaanslagen en aanvallen op high profile doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd enerzijds en zelfmoordaanslagen en bembommen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen anderzijds. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Ook is het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend en gelokaliseerd en is de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt. Ook UNHCR vermeldt in het document *"Afghanistan Security Update Relating to Complementary Forms of Protection"* van 6 oktober 2008 Kabul niet als zijnde onveilig gebied, behoudens de districten Sarobi, Paghman, Khak-e-Jabar, Musahi en Charasyab.

Op 15 oktober 2010 laat de verwerende partij aan de Raad een update worden betreffende de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul voor de periode tussen november 2009 en augustus 2010 (*"Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" van 17 augustus 2010*). Hieruit blijkt dat het geweld in de stad Kabul vanaf 2010 zodanig is afgenomen dat de veiligheidssituatie in de stad rustig kan genoemd worden. De AEG's richten hun energie op andere locaties en beperken zich in de hoofdstad tot occasionele, grote, aandachttrekkende aanslagen. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat er op dit moment in de hoofdstad Kabul voor burgers geen reëel risico bestaat om te worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat, in het licht van de recente informatie over verzoekers plaats van herkomst Kabul-stad, verzoekers niet in aanmerking komen voor het statuut van subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit hoger aangehaalde informatie blijkt immers niet dat er 'willekeurig' geweld is in Kabul, noch dat het om 'oorlogsgeweld' gaat in internationaal mensenrechtelijke zin. De sporadische en gerichte aanslagen belopen immers niet tot 'protracted armed confrontation' zoals vereist door het additionele protocol bij de Conventie van Genève van 1949 en zoals eveneens beschreven in de definitie van een 'non-international armed conflict' van het International Committee of the Red Cross (ICRC).

Uit de rapporten die verzoekers bijbrachten over de veiligheidssituatie in Kabul-stad blijkt evenmin dat Kabul-stad geteisterd wordt door willekeurig oorlogsgeweld. Zij leggen weliswaar diverse artikelen en rapporten neer aangaande incidenten in de hoofdstad Kabul, doch de inhoud van deze documenten doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het om sporadische en tegen de internationale en Afghaanse troepen gerichte acties gaat, waarbij burgers op zich niet gevisieerd worden.

In de mate verzoekers nog menen dat ook de Ierse Vluchtelingendienst oordeelt dat de situatie in Kabul zeer gevaarlijk is, wijst de Raad erop dat het stuk waarnaar in het verzoekschrift wordt verwezen is opgemaakt door de *Refugee Documentation Centre*, een onderzoeksafdeling van de Ierse *Legal Aid Board*, die als taak heeft juridisch advies en bijstand te verlenen aan personen die niet over de nodige middelen beschikken om hier zelf voor in te staan. Het betreft hier dus geenszins, zoals verzoekers beweren, de Ierse Vluchtelingendienst. Overigens betreft dit document louter een opsomming van citaten uit diverse rapporten van internationale organisaties en nieuwsdiensten aangaande de situatie in Afghanistan in het algemeen. Er wordt, in tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, geen oordeel geveld, noch gesteld dat op basis van de opgesomde informatie moet worden besloten dat de situatie in Kabul zeer gevaarlijk is. De citaten die in het verzoekschrift worden toegeschreven aan de "Ierse Vluchtelingendienst" zijn overigens niet terug te vinden in de informatie gevoegd als bijlage bij het verzoekschrift.

In de mate dat verzoekers ter terechtzitting betogen dat het Commissariaat-generaal geen motivering geeft waarom ook na de update de subsidiaire bescherming niet wordt toegekend, wijst de Raad erop dat hij inzake beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van bevoegdheid beschikt en dat hij derhalve het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt. Het besluit van de Raad steunt op de vaststelling dat in de update van 15 oktober 2010 gesteld wordt dat uit verschillende officiële bronnen blijkt dat de veiligheidstoestand rustig wordt genoemd in Kabul (p. 15.).

In acht genomen wat voorafgaat, kan aan verzoekers de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet niet worden toegekend. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor

de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

2.8. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Verzoekers tonen met geen enkel concreet element aan dat in casu aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Zij maken een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

2.9. Waar verzoekers in fine vragen om in subsidiaire orde de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS